

SİMİTÇİNİN DÖNÜŞÜ

Akif EMRE, 7 Ekim 2008

<https://www.yenisafak.com/yazarlar/akif-emre/simitcinin-donuu-13167>

Ramazan geçti. Uzun bayram tatilinden sonraki ilk pazartesi işyerine gelirken kafamda tek soru işareti vardı: Simitçi dönmüş müydü? Yoksa yazdıklarım muhayyel bir zamanda muhayyel bir simitçinin paradigmaya kafa tutmasının öyküsü müydü? Belki de öyleydi. Hakkında yazılanlardan habersiz hatta bayram sonrası “o simitçiden simit almak” isteyen okuyucuların merakından habersiz her zamanki köşesine gelecek miydi? Yoksa tesadüfen Ramazan başından itibaren iş değiştiren, başka yere taşınan biriymi de bunca anlamı biz mi yüklemiştik?

Caddeden karşıya geçtiğimde görüş mesafesine girdiği anda kırmızı simit tezgâhını gördüm ilkin. Doğrusu rahat bir nefes aldım. Ramazan'da bilerek isteyerek satış yapmamıştı. Bu kez ayakta, sırtını tezgâha dönmüş olarak sürekli müşterilerini karşılayan işyeri sahibi gibi duruyordu. Yüzündeki mahcup gülümseme eksilmeden...

Selam verdim hiçbir şey olmamış gibi. Simitlerden birini seçerken “yoktun epeydir” diye bir şeyler mırıldandım belli belirsiz. “Ramazan'da tatil yapayım dedim, gelmedim” dedi. Bu kaddardı. “Hayırlısı olsun, Ramazan'ın bereketiyle...” diyebildim paradigmatik analizlere girmeden, sistem eleştirilerine dalmadan. Ramazan'dan ve bereketten bahseden bir alışverişin üstüne yapılacak her tür çözümleme gayet yavan kalacaktı, belli. Bu tür açıklamaların farkında olmasa da hissettiği de belliydi.

İtinayla kâğıda sarıp poşete yerleştirdiği tek simidi elime verip uzaklaşırken duyduğum sesle arkaya dönüp baktım. “Vay Ahmet bey... Hoş gelmişin..” Takım elbiseli kravatlı uzunca boylu biri simitçiyle kucaklaşıyordu.. Meğer yokluğunu fark eden sadece ben değilmişim. Ve üstelik ismini bilmeyen sadece benmişim galiba.

O yine köşesinde tezgâhın başında bekleyecek. Her sabah taze simit bekleyenler ya geçerken alacak ya da sürekli müşterilerinin bürolarına kadar çıkıp tek tek simitlerini bırakarak tezgâhının başına dönecek. Borsa inse de düşse de, döviz bir anda yukarı doğru fırlasa da onun hayatında fazla bir şey değişmeyecek. O her gün simitlerini satmaya devam edecek.

Belki tek başına, orada o köşede, değeri hiç eksilmeyen bir servetin sahibi olarak hep zengin kalacak.: Kanaat, bereket, tevazu...

700 milyar dolarlık bankalara belki hiçbir zaman sahip olmayacak hatta servetin bu denli te-kelleşmesine karşı çıkacak bir dünyanın, hayat tarzının, varoluşsal kavrayışın sahip olduğu değer hep zengin kalacak. “Bir hırka bir lokma” edilgenliğine düşmeden, küresel tekellciliğe savrulmadan bereket ve kanaate sarılıp, yardım ve adaleti besleyerek

"Simitçinin dönüşü"nın borsanın çöküş gününe denk gelmesi tesadüf mü dersiniz?